

Mustafa

– matruk · 13 Temmuz 2010

Neden bu köye gelmişim? İstanbul'dan kargaşadan, kalabalıktan mı kaçmışım? Bilemiyorum. Ama, öğretmen olarak geldiğim bu köyü sevdiğimdi tek bildiğim. Yoksun ama insan ilişkileri bakımından zengin bu insanları sevdiğimdi gerçek olan.

Minibüsten inip ilk olarak toprağa ayak bastığımda, çocuklar hemen etrafımı sarmıştı. Kimi uzaktan kara kara gözlerini kırpadan bana bakarken, kimi de hemen sıcaklığını gösterdi. Ellerime sarıldılar. Nerden haber almışladı geleceğimi. Bilmem, belki de muhtar haber vermişti. Çocuklar beni hemen kalacağım eve götürdüler. İki oda ve sofadan oluşan minik bir evdi kalacağım yer. Tuvalet dışardaydı. Banyosu da gusulane denen sığ bir havuzcuk ve duvarın dibindeki delikten oluşan bir yerdi. Hayatımda ilk defa böyle bir şey görüyordum.

Çocuklarımla ilk dersimize başladık. Ben mutluydum. Sevdiğim bir işi yapmak bütün zorlukları, yorgunluğumu unutturuyordu bana. Aradan sanırım bir hafta on gün geçmişti. İkinci dersteydik. Sınıfın penceresinde bir insan başı dikkatimi çekti. İçeriye gözetliyordu. Baktığımı farkedince hemen kayboldu. Neyse ben dersime devam ettim. Bir süre sonra tekrar pencerede belirdi o baş. Belli etmeden baktım. Kıvrıkcık saçları dağınık, zayıf yüzü, iri gözleri olan bir delikanlıydı bu. 15-16 yaşlarında, bir grip bakıyordu. Sonra, kendiliğinden çekildi pencereden.

Sonraki günler de aynı durum devam ediyordu. Ben de alışmışım bu başa sanki. Her gün geliyor. Sanki, özlem dolu bakışları var. Sanki, sınıfta sevdiği biri var da onu seyrediyor. Tabii, çocuklardan sordum bu kim diye. Kimsesiz bir çoban çocukmuş. Hayatı dağlarda bayırda geçermiş. Kuzu güdermiş.

Bugün maaş günümüzdü. İlk defa kendi kazancımı alacak, harcayacaktım. Alışverişimi yaptım. Evime eşyalar aldım. Mutfak alışverişi yaptım. Küçük bir komyonete evime getirdim. Eşyalarımı taşıyorken, bir ses duydum:

-Hocammm

Döndüm. Baktım. O çocuk... Koşarak bana doğru geliyor.

-Hocam dur ben daşırım dur hocam.

Yarım saatte işimiz bitti. Baktım o gitmeye hazırlanıyor. Hemen eline para sıkıştırmak istedim. Almadı. İsrar ettim. Fakat, inatçıydı. Utancından kırmızıya kesmişti yüzü.

-Otur bakalım, şu kanepeye. Kimsin anlat bana.

O kanepenin ucuna ilişti. Ben de yanına oturdum. Çay yapmışım. Bir bardak da ona çay koydum. Kesiksiz onu dinliyordum:

- Koyde kimim kimsem yoh. Beni anam doğurduğu gün ölmüş. Babam da bana bahamamış.

Dayıma vermiş beni. Beni dayımınan yengem büyüdüler. Dayımın bir oğlan, bir gızı var. Varlıklı değiller. Gene de bahdılar bana. Ohula gidemedim. Okumam yazmam yoh. Hep çoban oldum. Bildim bileli önce

dayımın guzularını-oğlahlarını, yaşım büyüyünce mahallenin guzularını guddüm.

-Adın ne? Niçin sınıfımın penceresinden bize bakıyosun?

-Mustafa.Hocam, ohula gitmeyi çok isdedim gidemedim. Goca bi adam olmayı, öğretmen olmayı istedim. Ondan ben de dayanamadım da pencereden önce merahtan, sonra da sana canım gaynadı ondan.

Benim de bu eski yamalı pantolonlu, yırtık kazaklı soluk tenli delikanlıya canım kaynamıştı. Dedim ki O'na:

-Sana okumayı yazmayı öğreteyim. Hem bak bana da yardım ettin. onun karşılığında olsun.

Sevinçten ne diyeceğini şaşırđı Mustafa. Sonra kalktı evden hızla koşarak köyün içinde kayboldu. Hızına yetişemedim. Bağırđım arkasından:

-Mustafa Cumartesi saat 12'de unutma gel tamam mııı?

Duydu mu bilmiyorum.

Mustafa iyi sökmüşdü alfabeyi. Kelimleri artık okuyabiliyordu. Zaten saymayı bi şekilde biliyordu. Rakamları da ben öğretiyordum. O bana dağları, kır çiçeklerini dağ pınarlarının nasıl soğuk ve tatlı olduğunu, tavşanları, keklükleri, meşeleri, çiğdemleri anlatıyordu. Ben ondan böyle şeyleri öğrenirken, ben de şehir hayatını anlatıyordum. Gözlerini iyice açmış, şaşkınlıkla beni dinliyor, heyecanıyordu. O kasabayı bir kere görmüş. Dayısı iki keçi satmak için onu da kendisine yardımcı olsun diye götürmüş. O kadar. Onun dışında Mustafa'nın dağları var, kokulu rüzgarları var.pırıl pırıl gökyüzü var.Mustafa hayat hakkında, daha doğrusu bizim yaşantımız hakkında pek bir şey bilmiyor. o kendine göre bir dünya kurmuş. Biraz perilere, doğa üstü olaylara inanıyor. Her defasında da bana bir peri kızı gördüğünü ya da ışık gövdeli kızlar-delikanlılar,hayvanlar olduğunu, dağlarda gezdiğini söylüyor.

Bir gün evimin bahçesindeki tek ağaç olan söğüdün gölgesinde oturmuş, ders notlarımla ilgili karalamalar yapıyordum.Mustafanın sesini duydum:

- Hocaam, hocam. Gordüm gordüm... Sesi uzaktan geliyordu. Başımı kaldırdım, baktım. Uzaktan koşarak bana doğru geliyordu. Yanıma geldiğinden hemen yere attı kendini, soluk soluğaydı. Sürekli gördüm gördüm diyordu.

-Ne gördün Mustafa.

-Gordüm. Vallahi gordüm. Bi kız gordüm, ışık gibi parlıyordu. Guneş gibi. Keklik pınarında yatmış, bulutlara bahıyodum. O yürürdü geldi, yanıma oturdu. Başımı eliyle, saçlarımı ohşadı. Gonuşmadı. Ben seslendim, seslendim gonuşmadı.

-Olur mu öyle Mustafa. Hayal görmüşsün sen.

-Yoh yoh gordüm.

Mustafa, öğreniyor, okuyor yazıyordu. Ama onda bir durgunluk, bir hüzün görüyordum. Eski neşesi kalmamıştı. Yine dağlardan keçilerden kuzulardan anlatıyor, fakat belirli bir hüzün de bu anlatışlara eşlik ediyordu.

-Ne oldu Mustafa. Neden böyle durgunsun.

-Hocam, ben ben...

Kekeliyordu. Utanıyordu. Bana dertlerini sevinçlerini rahat anlatır sanmıştım. O sıkılıyor gibi

benden, gözlerini uzaklara çeyirmişti.

-Anlat Mustafa. Anlat dinliyorum.

Mustafa başını bana çevirdi. Gözlerinde yaşlar vardı.

Gelmedi hocam, gelmedi dedi sayıklar gibi.

-Kim gelmedi.

-Işık gız gelmedi.

-Işıktan kız olmaz Mustafa. Sen hayal gömüştün.

-Hayal değil ben aşık oldum O'na. Her gece rüyamda onu görüyorum.

Mustafa benden İnce konuşmayı da öğreniyordu yavaş yavaş. Ne güzel konuşuyorsun diyordu.

Bana özeniyordu.

Günler böylece Mustafa ile birlikte zaman zaman kırlarda gezerek, zaman zaman bir pınar başında ağaç altında söyleşerek geçiyordu. Yine böyle bir gün pınar başında oturmuş, taze bazlamalarımızı yerken Mustafa heyecanla gözlerimin içine bakarak:

-Gordüm hocam, O'nu gordum. Adı Pembe, Poyraz koyünde gordüm.

Poyraz köyü, öğretmenlik yaptığım Salmanlı Köyü'nün kuzeyinde meşeler içinde küçük bir köydü. Mustafa o köye çeşmeden su içmek için gittiğinde pınar başında görmüş O'nu. O helkelerine(kova) su dolduruyormuş. Konuşmuşlar. O da Mustafaya beğenen gözlerle bakmış. Mustafa'nın baktığını görünce hemen gözlerini kaçırmış. Anlaşılan bizim Mustafa gördüğü hayalin gerçekleşmesine hem şaşkın, hem de çok sevinçliydi.

Daha sonra da Mustafa bana haberler getiriyordu. Pembeyle buluştuklarını söyledi bir gün. Pembe babasından kendisini istemesini söylemiş. Mustafayla beraber köye gittik. Taşlı toprak bir yoldan yürüyerek köye vardık. Köyün etrafı meşe ağaçlarıyla çevriliydi. Tepeler koyu bir yeşillik içindeydi. Köyün girişinde kerpiç iki katlı bir evin tahta perdeden avlu kapısından içeri girdik. Hemen bir erkek dışarı çıktı. Bizi buyur etti eve. Merdivenden ikinci kata çıktık. Eve girdik. Sofada yerde kırmızı nakışlı kara bir kilim seriliydi. Karşı duvarda beyaz at ve arkasında bir dağ silsilesi figürlü bir küçük kilim asılıydı. Kilimdeki gökyüzünde de yıldızlar parlıyordu. Oturduk sedire. Ayranlar geldi. İçtik. Aç değildik. Ben hemen konuya girmek istedim:

-Allah'ın emri, peygamberin kavli... diyemeden adam hemen sözümü kesti:

-Öğretmen seni tanyom, iyi hocaymışsın. Evime hoş geldin safa geldin. Amma, bu iş başka. Ben zenginim, ağayım. Aha bu köyün tarlalarının yarısı benim. Adamın şivesi biraz daha kabaydı.

-Benim gızım tarlada çalışmadı. Ev işlerine bahar. Çeşmeye gider gelir o gadar. Bu çoban Mustafa garın dohluğuna çobanlıh eder. Aha ,bu koye gadar gelir, guzularını otladır. Pembe, başkalarının tarlalarında ırgatlık edemez. Kızımı vermem bu herife. Gaçarlarsa da vururum. Şuna bah üstüne bi bah. Bu ne cüret.

Ben hemen bir şey demeden kalktım yerimden. Hakarete uğramıştık. Mustafa da kalktı hızla merdiveni indik. Yola düştük. Mustafa, çok hızlı yürüyordu. Yetişemiyordum. Sonra, hızla koşmaya başladı. Ben de ardından koşuyordum ya. Yetişemiyordum. Kıvrımlı dolambaçlı keçi yolundan sonra Mustafa kendini bir yerden bıraktı, kaybıldı. Sanırım bir uçuruma atmıştı kendini. Korku ve heyecan içinde yardan aşağı baktım. Sağlam bir 50 metreydi derinliği. Yerde yatan Mustafa'yı gördüm. Yüzüstü

yatıyordu. Hemen etrafıma bakındım. uçurumun sağ tarafından bir patika iniyordu. Telaşla patikadan aşağı mustafanın yanına koşturdum. Az daha ben de ufak bir kaza geçiriyordum. Mustafa Mustafa diye seslendim. Eğildim baktım. kafası kanamıştı. vücudundan da kan sızmıştı. Cansız bedeni yatıyordu öylece. Hemen mustafayı sırtıma yükledim. Salmanlı'ya doğru hızla yürüdüm. Köye vardığımda üstüm başım kırmızıya kesmişti. Köylülerden biri kadın 3 kişi hemen yanıma geldiler. Ben:

-Öldü Mustafa, kendini yardan attı. Poyrazlı ağa kızını vermedi Mustafa'ya öldü, öldü... O anda gözlerim dolmuştu.

....

Mustafa'yı kaybedeli bir ay olmuştu. Mustafa, bunu neden yaptın. Sen saf güzel bir delikanlıydın. Hayallerle süslemiştin dünyanı. Orda ölüme yer yoku. Sana çok alışmıştım. İnan İstanbul'da bile senin gibi bir arkadaşım yoktu Mustafa'm. Ben şimdi bu köyden başka bir şehre, bir köye gidiyorum. Ama, seni de yanıma alarak Mustafa.